Montserrat Nogué: «Aprendre és un gran tresor»

La fins ara coordinadora del Servei Educatiu de l'Alt Empordà ha exercit de psicopedagoga 34 anys

Montserrat Nogué.

MAIRENA RIVASNascuda a Cistella el 12 d'agost de 1956, la mestra Montserrat Nogué acaba de jubilar-se. Ha passat 34 anys exercint de psicopedagoga a l'EAP (equips d'assessorament i orientació psicopedagògic), dues dècades i mitja en el càrrec de directora. Els últims deu anys, ha estat, alhora, coordinadora del Servei Educatiu de l'Alt Empordà (SEAE). En el seu currículum, figuren un màster en intervenció psicopedagògica, a més de formació sistèmica.

Montserrat Nogué se sent afortunada per haver treballat al costat d'un bon grapat de professionals que està al servei de l'educació.

Per què és important la funció del psicopedagog?

És important perquè permet aportar un coneixement específic que, compartit amb els altres professionals del context escolar i de fora, repercuteixen positivament en els alumnes i en les famílies. Molts alumnes, que es troben en una zona de vulnerabilitat i que sovint troben barreres en el seu procés d'aprenentatge, requereixen que ens esforcem a buscar mirades complementàries que permetin tenir una visió global de la persona. El treball en xarxa el considero imprescindible.

Amb quins recursos materials es compta en l'àmbit de l'EAP?

L'EAP disposa d'eines de valoració, proves i materials, però bàsicament allò que s'utilitza són estratègies i procediments: l'observació en els diferents espais, tant a l'aula com al pati; les entrevistes amb pares, amb professors, amb alumnes; la coordinació amb els diferents professionals de serveis específics del Departament d'Ensenyament o d'altres administracions. Ara bé, l'eina fonamental que utilitzem és la comunicació. Empatitzar, escoltar, no jutjar, vincular i acompanyar són accions que estan en la nostra maleta de recursos. També ajuda el fet de tenir una visió positiva.

Quin tipus d'alumnat és derivat a un psicopedagog?

Alumnes amb discapacitats (visual, motriu, auditiva, psíquiques); alumnes amb situacions personals que li generen malestar derivades de situacions familiars complexes; alumnes amb dificultats per aprendre alguns continguts específics amb necessitats derivades per les dificultats en regular la seva conducta; amb altes capacitats; amb malestar emocional; amb dificultats en la relació amb els companys, i alumnes amb factors de salut associats, entre altres.

Hi ha predisposició per part de les famílies?

Les famílies volen el millor per al seu fill. Pensa que, sovint, les expectatives dels pares davant d'un fill que presenta necessitats derivades del tipus que sigui s'han vist frustrades. En aquest procés, cada família segueix un ritme diferent en l'acceptació i ho expressa de diferents formes. És molt important que se senti acompanyada. Només podrem tenir èxit si som capaços d'establir un model de treball basat en la col·laboració pares, escola, alumnes, amb objectius compartits.

Què és el que més li ha agradat d'aquests anys d'exercici?

He tingut la sort que la meva feina m'ha apassionat i que he après molt de mestres, professors, pares i de tots els professionals, amb els quals, dia a dia, he compartit reflexions, vivències i coneixements. Constantment, he sentit la necessitat de la formació per poder afrontar els reptes del dia a dia. El que més m'ha agradat ha estat poder trobar, conjuntament amb els mestres, estratègies i propostes pedagògiques per afavorir l'alumne.

Com es tradueixen uns resultats satisfactoris?

Quan escoltes el mestre o la mestra que, amb una visió positiva, t'explica què és el que ha aconseguit l'alumne, com expressa les potencialitats i els progressos. O quan les reunions conjuntes pares-mestres les acabes amb un somriure i dient: anem per bon camí. Quan saps que a l'alumne li agrada l'escola, que està content, que ha progressat i que té amics. I quan pots compartir propostes i projectes de treball amb els companys de l'equip i del SEAE.

D'on li ve la vocació de mestra?

De molt petita, sempre havia dit que volia ser "senyoreta", l'escola m'agradava. Tinc molt bons records de la meva infantesa en el context escolar del poble. A casa es valorava molt l'escola, respectaven els mestres, els llibres eren importants i ens animaven a aprendre; expressaven que l'educació és clau. Tenia un oncle que era mestre i cosins mestres amb els quals tenia molta relació. Eren un referent.

Com va ser l'inici com a mestra?

Quan vaig acabar magisteri, vaig prendre la decisió de fer pedagogia. Va coincidir que em van proposar fer una substitució a Ordis, on hi havia una escola rural unitària de nou cursos i uns 40 alumnes. I, realment, per a mi, va ser un repte. Quan vaig haver d'anar a Barcelona a fer 3r, em van cridar a llistes per anar a l'escola Anicet de Pagès de Figueres. Havia de prendre una nova decisió i vaig renunciar a la plaça per continuar els estudis de pedagogia i psicologia.

Hi ha diferències entre el moment en què va començar a treballar com a psicopedagoga i l'actualitat?

Quan vaig començar, fa 34 anys, molts nens i nenes amb necessitats estaven a casa sense escolaritzar. Ara és impensable. S'ha avançat en la detecció precoç, s'identifiquen més aviat les necessitats, s'han incrementat els professionals que atenen els alumnes amb necessitats, hi ha serveis específics i tecnològicament es disposa de més recursos. A l'escola, ens trobem amb una diversitat que l'hem considerat natural. Em sembla molt positiu que el Departament d'Ensenyament aposti per "una escola per a tothom" i per un "sistema inclusiu".

Ara que s'ha jubilat, com afronta el seu dia a dia?

Treballar a l'EAP i al Servei Educatiu vol dir anar a un ritme trepidant, vol dir viure constantment amb la sensació que mai pots anar a casa amb la feina acabada. Però no puc oblidar que ha estat una font inesgotable i constant d'aprenentatge. M'emporto una bona motxilla plena de grans tresors que, amb totes les persones que he compartit la feina, hem anat omplint i que són meus i queden en la meva memòria. Ara que em jubilo desitjo tenir temps per gaudir d'aquelles coses que sovint deixaves i que estaven en l'imaginari personal. M'agrada tenir la llibertat de decidir i escollir com ocupar el temps. Continuaré aprenent. Crec que aprendre és un gran tresor, però el repertori serà diferent i el ritme també.

Font del document:

http://www.emporda.info/fets-gent/2016/10/28/montserrat-nogue-aprendre-gran-tresor/334105.html?utm_source=rss